Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXIX. Ч. 82. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ВІВТОРОК, 4-го ТРАВНЯ 1982 | ЦЕНТІВ 25 CENTS | JERSEY CITY and NEW YORK. TUESDAY, MAY 4, 1982 No. 82. VOL. LXXXIX.

КОНҐРЕСОВА КОМІСІЯ ВИСТУПИЛА В ОБОРОНІ УГГ

Вашінгтон (АОЛПУ). — Резолюція ч. 205 Палати Репрезентантів ЗСА, яка висловлює становище Конґресу відносно совєтських порушень людських прав в Україні, отримала повну підтримку в Комісії закордонних справ тої Палати. У своїм недавнім листі до організації Американці в Обороні Людських Прав в Україні, конґресмен Бернард Дваєр, демократ з Ню Джерзі, повідомив про цю акцію. Конґресмен Дваєр і конґресмен Кристофер Г. Смит, республіканець з Ню Джерзі, започаткували цю резолюцію у зв'язку з 5-ою річницею заложення Української Гельсінкської Групи в Києві.

Конґресменка Милліcент Фенвик, член Комісії закордонних справ Палати Репрезентантів, також поінформувала телефоном АОЛПУ про ухвалення згаданої резолюції ч. 205 цією ж Комісією. М. Фенвик пильно працювала для тої справи і дуже допомогла в полагодженні того законодавства.

Конґресмен Дон Бонкер, демократ з Вашінґтону, голова підкомісії міжнародних організацій і людських прав, і конґресмен Джім Ліч, демократ з Айови, чоловий член меншости в тій самій підкомісії, з сильною підтримкою голови комісії закордоних справ Клментом Заблоцким, демократом з Висконсину, були промоторами у своєчасній переведенні тих рішень через підкомісію і комісію. Цю резолюцію поставить тепер спікер Палати Репрезентантів до конґресового календаря для остаточної дебати і голосування.

Завдяки головно стараннм конґресмена Дваєра, 74 інших конґресменів прилучилися як спонзори резолюції. Організація Американці в Обороні Людських Прав в Україні допомогла Б. Дваєрові потрібними інформаціями для всіх членів Палати Репрезентантів.

Кілька спів-спонзорів працювали над резолюцією так в підкомісії, як і в комісії, зокрема конґр. Франк Гортон, республіканець з Ню Йорку, який цікавився справою і стало її приспішував.

М. Фенвик і Б. Дваєр сподіються, що резолюція ч. 205 буде віддана під дебату. Спікер Палати Репрезентантів, конґресмен Тип О'Ніл запевнював організацію Американці в Обороні Людських Прав в Україні, що він підтримує ціль резолюції і буде пам'ятати про турботу організації АОЛПУ, коли резолюція буде розглядена в Палаті Репрезентантів.

Резолюція у вступі стверджує, що Москва безоглядно переслідує і ув'язнює громадян України, які згідно з правом жадають від свого уряду респектувати національні і людські права в Україні; що безперестанне порушення людських прав в Совєтськім Союзі, а зокрема переслідування в Україні членів Української Гельсінкської Групи, є тими факторами, які збільшують напруження між Сходом і Заходом і викликують сумніви про респектування міжнародних зобов'язань Совєтським Союзом.

Сама резолюція закликає Президента ЗСА, щоби він проголосив 9-го листопада 1982 року днем Української Гельсінкської Групи і зажадав від совєтського уряду звільнення членів тої Групи та припинення переслідувань тих громадян України, які вимагають пошанування національних, громадянських і особистих прав згідно із совєтською конституцією, Хартією Об'єднаних Націй, Універсальною Деклярацією Людських Прав і Гельсінкськими угодами.

Організація Американці в Обороні Людських Прав в Україні закликає українських громадян в ЗСА сконтактуватися з їхніми конґресменами і просити їх підтримати цю важливу резолюцію. Текст резолюції, прізвища 75 спонзорів і інші матеріяли можна отримати від Americans for Human Rights in Ukraine, 43 Midland Pl., Newark, N. J. 07106; тел.: (201) 373-9729.

РОСІЙСЬКІ ФАШИСТИ ДЕМОНСТРУВАЛИ У МОСКВІ

Москва. — Зростаючі шовіністичні настрої серед частини російського суспільства не є для нікого таємницею, тим більше, що КПСС тихо їм сприяє. Верхівка комуністичної партії завжди усвідомлювала собі, що в крайній потребі рятунок для неї завжди був і буде в колах найбільш скрайніх російських імперіялістів та русотяпів. Свідомі того шовіністичні кола Москви, особливо московська молодь, творить різні фашистські шовіністичні групи й щораз голосніше виступає публічно зі своїми гаслами.

В Москві на площі Пушкіна в річницю народин Гітлера. 20-го квітня, відбулася характеристична подія. Коло сотні молодих людей, деякі з них в чорних фашистських сорочках, інші зі свастиками та іншими символами, зібралися на тій центральній площі Москви, щоб задемонструвати свої шовіністичні переконання. Вістки про організацію такої демонстрації були поширені в Москві вже декілька днів раніше і тому зовсім природно, що на площі зібралося чимало молоді. Одні хотіли демонструвати, а другі приглядалися. З огляду на досконалу систему поліційного нагляду над мешканцями міста, поліційні органи мусіли знати про підготову тієї демонстрації, але їхнє „батьківське" відношення до тих елементів відоме й тому організатори демонстрації не опинилися в превентивній тюрмі принаймні на день перед демонстрацією, як це звичайно буває.

Поліція зразу не зачала акції проти надтягаючих демонстрантів, але молодечі групи інших, протифашистських й протишовіністичних настроїв, також прибули. Деякі з них не витримали й, не чекаючи заки шовіністи розгорнуться у формацію і розвинуть свої транспаранти, заатакували тих доморослих фашистів і гітлерівців. Заки включилася міліція, полетіли свастики з кусниками вирваної ноші, з гасел залишилися тільки шматки порваного паперу, а з деяких розбитих носів потекла кров. Москва мала сенсацію, а закордонні кореспонденти тему для збирання інформацій й аналіз.

Зібрані інформації виразно вказують, що назагал совєтська молодь відчужується від комунізму й виступає проти партії. В національних республіках це стає додатковим поштовхом до зросту національного спротиву, а серед російської молоді до різнородних виявів, включно з фашистськими гуртками. Течії ті такі сильні й популярні, що про них навіть учителі говорять напіввідверто або зовсім одверто в школі. І про демонстрацію на площі Пушкіна для вшанування дня народження Гітлера деякі учителі говорили одверто, наклікуючи учнів не брати участи в ній, знаючи одночасно, що власне їхній заклик матиме протилежний наслідок. Цікаве, що такий гітлерівсько-фашистський рух зовсім безслідний у поневолених національних республіках, а процвітає тільки на терені Росії і то не тільки в Москві, але й у інших російських містах.

Відзначили інж. д-ра М. Головатого

І. Чикаго, Інд. — Американський Інститут гірничих, металюрґійних і нафтових інженерів, а точніше відділення цього інституту, Товариство заліза і сталі, признало в цьому, 1982 році, престижеву дослідницьку нагороду одному з керівників компанії „Інленд Стіл Ко" українському інженерові і науковцеві Михайлові О. Головатому з Кравн Пойнту, Індіяна.

Д-р Михайло Орест Головатий, старший дорадник у „Ресирч", дістав у місяці квітні найвищу нагороду цього Товариства — статус „Видатного члена". Такий статус дістають продуценти сталі за „виключні досягнення і здобутки для домашньої (внутрішньоамериканської) сталеварної індустрії". Д-р М. О. Головатий, — подає офіційний обіжник цієї великої компанії сталі, „увійшов у склад працівників 'Інленд Стіл Ко.' у 1951 році, як металюрґ. Відтоді він займав протягом цих 30 років такі позиції тут: шеф сировини у відділі 'Дослід'; головний дослідник-інженер; заступник менеджера у відділі 'Дослід'; співкерівник у відділі 'Досліду сировини'; і нарешті — директор у відділі 'Досліду сировини та корисних копалин' ".

Далі подаються короткі дані про цього визначного металюрґа, що він походить з України (Станіславів), що студіював у Познані, а докторат з хемії дістав у Бреславському університеті. Інженер доктор має на своєму рахунку багато винаходів, з того 27 патентів ЗСА, і дістав вже перед цим шість інших крайових нагород за його вклад в сталеву індустрію. В обіжнику подані назви деяких з цих нагород.

ВІЙНА МІЖ АРҐЕНТИНОЮ І БРИТАНІЄЮ ТРИВАЄ

Буенос Айрес, Арґентина. — Минулий кінець тижня позначився збільшенням воєнного напруження між Арґентиною і Великою Британією, військові сили яких зударились в районі Фальклияндських островів в п'ятницю, 30-го квітня.

Британські літаки, згідно з інформаціями пресового аґентсва Ройтерс, зістріляли два арґентинські бойові літаки, натомість арґентинська артилерія і ракети пошкодили британський корабель, до чого призналося командування корабля і пізніше уряд Марґарети Тачер в Лондоні. Британські летунські сили, зокрема джетові літаки і тяжкі гелікоптери, обстріляли з ракет і машинової зброї прибережні позиції арґентинців.

Західні політичні спостерігачі побоюються, що британсько-арґентинський зудар може стати початком більшої військової акції, або навіть справжньої великої війни з участю не тільки двох згаданих держав, але також інших, які підтримують одну чи другу державу. Покищо одна і друга сторона подають дуже суперечні інформації про висліди зудару. Арґентинське командування, наприклад, твердить, що ракетні частини на Фальклияндських островах збили також два британські літаки, але Лондон категорично заперечив ці інформації, кажучи що всі англійські літаки повернулися на свої бази, тобто на літаконосець „Гермес". Пізніше президент Арґентини Леопольдо Ґальтієрі, виступаючи на телевізії, заявив, що боротьба з „британськими імперіялістами щойно розпочалась і вона коштуватиме нас багато жертв, на що Арґентина мусить бути приготована".

В суботу, 1-го травня, бої дещо притихли і дехто у Пентаґоні висловлював думку, що ще існують надії на мирне полагодження справи. В неділю, 2-го травня, ситуація однак знову загострилась коли британський підводний човен сторпедував арґентинський корабель „Генерал Бельґрано" у південному Атлантику і значно пошкодив 600-футовий воєнний корабель, який при нормальних обставинах може перевозити 1,000 й більше вояків. Британські джерела твердять, що „Бельґрано" правдоподібно буде вилучений з активної операції бодай на деякий час.

На дипломатичному фронті ведуться посилені дискусії і переговори, участь у яких беруть в першу чергу британські і американські політичні діячі. Президент Роналд Реґен заявив кореспондентам 2-го травня, що Уряд ЗСА все ще домагається мирного полагодження конфлікту між Арґентиною і Великою Британією за Фальклияндські острови, які можуть причинитись до довгої і жорстокої війни, особливо тоді, якщо Москва вирішить активно включитися в конфлікт по стороні Арґентини.

Як відомо, раніше Уряд ЗСА вирішили стати по стороні Англії у цьому конфлікті і тому ЗСА є зобов'язані якимсь чином допомогти британським силам на Атлантику, хоч, як заявив Реґен, Америка не думає висилати у цей район світу свої збройні сили чи збільшувати фльоту на цьому відтинку. Однак Президент перестеріг рівночасно Совєтський Союз, щоб він не вмішувався до конфлікту, який можна, на його думку, полагодити в мирний спосіб у переговорах між державами чи на форумі Об'єднаних Націй.

Між іншим британський міністер закордонних справ Френсис Пим зустрінувся і розмовляв на протязі трьох годин з генеральним секретарем ОН Гавіє Перезом де Куеяром, але вислідів їхньої розмови покищо не опубліковано. Крім того Пим веде посилені розмови з Вашінґтоном. Виглядає також, що речники Перу, на зарядження їхнього президента Фернандо Белянте Террі, посередничать у конфлікті між Арґентиною і Великою Британією і вони переконані, що в найближчому майбутньому треба сподіватися якихось вислідів. В Арґентині натомість військова хунта, яка керує державою, розпалює антаґонізм в народі, говорячи про „перемогу" над „британськими імперіялістами".

ДРУГИЙ СУД НАД ВАСИЛЕМ СІЧКОМ

Гельсінкі (УІС „Смолоскип"). — На Захід дістався самвидавний документ, в якому подаються інформації про другий суд над членом Української Гельсінкської Групи Василем Січком. Нижче подаємо повний текст цього документу в перекладі на українську мову.

„3-го грудня 1981 року у Василя Січка (він ув'язнений) у тумбочці для продуктів було вилучене пуделко з оргшкла. В. Січко тут же опротестував це : такого пуделочка серед його речей і продуктів не було. Він зажадав, щоб зробили з нього відбитки пальців. Цього не зробили. Тоді ж В. Січка було приміщено у слідчому ізоляторі. 10-го грудня проти нього порушили кримінальну справу за ст. 229-6 ч. 1 КК УССР. 17-го грудня пред'явлено обвинувачення у зберіганні наркотиків без цілі збуту".

Якраз 14-го січня йому припадало особисте побачення. Мати, яка приїхала на побачення і довідалася, що сталося з сином, звернулася до судді Кульчицького. Той сказав Стефанії Січко, що показала експертиза. До того сказав, що суд почнеться після обіду і її — матір — викличуть на суд. Але за 10 хвилин після цієї розмови суддя з двома жінками кудись вийшов. Мати, розуміючи, що це означає, побігла за ними.

Суд почався вранці в слідчому ізоляторі; С. Січко туди не пустили. Вона звернулася до заступника прокурора Черкаської области Бесіди. Бесіда покликав до себе прокурора за наглядом ВТК Прокопенка і велів дозволити матері бути на суді. Прокопенко в присутності С. Січко подзвонив заступникові начальника тюрми майорові Шедькові і велів забезпечити місце для матері на суді. Але її знову на суд не пустили.

Стефанія Січко повернулася до Прокопенка; цей знову дзвонив до Шедька, знову говорив матері, що полагодив справу, — мовляв, назвіть своє прізвище дижурному і вас пустять . Знову дижурний не пустив. Тоді вона вимагала когось з начальства. До неї вийшов майор, не називаючи свого прізвища, він запитав, чи у неї є повістка: 'Якщо нема — до побачення'. Він пішов.

Після закінчення суду мати Василя Січка написала заяву про дозвіл на побачення. Але Кульчицький відмовив дати дозвіл. С. Січко звернулася, — але уже з питанням про дозвіл на побачення, яке належиться після суду, — знову до обласного прокурора Бесіди. Той роздратовано відповів: „У мене через вас самі неприємності. Закон — законом, але я помогти вам не можу".

Василь Січко навіть не курить. Всі свідки на суді — це були в'язні з табору, де перебуває В. Січко, і оперуповноважений цього табору Зінченко.

В. Січка засудили на три роки таборів. Стаття 229-6 ч. 1 читається так: 'Незаконне виготовлення, придбання, зберігання, перевіз або пересилка наркотичних речовин без цілі збуту'.

Згідно з додатковими інформаціями, проти В. Січка свідчили Анатолій Парферов, В. Сливко, Герш Янкелевич, Іван Коваленко, Володимир Томоз, Вячеслав Зінченко, Микола Гаркавий Г. Зубенко. Слідство вів старший ляйтенант міліції М.І.Перетятко.

Василь Січко народився 22-го жовтня 1956 року в Магадані, де його батьки були на засланні. Після повороту в Україну він разом з батьками жив у Івано-Франківській області. Був студентом Київського університету. В 1977 році став членом Української Гельсінкської Групи. В грудні 1979 року був засуджений разом із своїм батьком Петром на три роки ув'язнення за виступ на могилі Володимира Івасюка. Термін ув'язнення відбував у Черкаській області (адреса: СССР, УССР, 25700, м. Черкаси, уст. ЕЧ-325/62).

КОМІТЕТ „СПАДЩИНА" РОЗПОЧАВ ШИРОКУ ДІЯЛЬНІСТЬ

Джерзі Сіті, Н. Дж. (Л. К.). — У четвер, 8-го квітня ц.р., члени Управи Комітету „Спадщина", відвідавши приміщення Головної Канцелярії Українського Народного Союзу та Видавництва „Свободи", поінформували про пророблену працю цього Комітету, його цілі та завдання на майбутнє. Поміж присутніми членами Управи цього Комітету були: Зоря Малаховська — голова, (СУА 101-ий Відділ), д-р Софія Рабій-Карпинська, — секретар, (Золотий Хрест, 1-ий Відділ), Алла Івасишин — касир, (репрезентант Школи Кобзарського Мистецтва), та члени: Марія Нестерчук — репрезентант Об'єднання Жінок ОЧСУ, директорка Школи Українознавства в Асторії, Роксоляна Стойко Лозинська — репрезентант (Союзу Українських Студентських Товариств в Америці), проф. Ігор Єдлицький, Корнель Василик від Осередку С... Української Молоді Америки в Ню Йорку та Ірина Івасишин — студентка.

Управа і члени Комітету „Спадщина", у першому ряді (зліва): І. Івасишин, А. Івасишин, З. Малаховська, та д-р С. Рабій-Карпинська; у другому ряді (зліва): проф. І. Єдліцький, К. Василик, Р. Стойко-Лозинська та М. Нестерчук.

У розмові з редакторами члени Управи цього Комітету розповіли про історію його постання. 16-го грудня ц.р. зібралися представники наукових, громадських та молодечих організацій, заснувавши Комітет „Спадщина", головною ціллю якого було справляти неправдиві дані про Україну — територію, походження, як також подавати правильні інформації про окремішності української мови, про давність української культури і саму культуру, як також на кожному кроці доводити, що ідентифікація України з Росією — це є знеславлювання ідентичности українського народу. На основуючих зборах вибрано Управу цього Комітету в такому складі: З. Малаховська — голова, Осип Рожка — заступник, (СУМ-А) д-р С. Рабій-Карпинська — секретар, А. Івасишин — касир; члени: Евстахія Гойдиш (Пласт), Марія Нестерчук, Володимир Сосяк, Калина Чічка Андрієнко (Український Музичний Інститут), Володимир Овсак — голова Школи Кобзарського Мистецтва у Ню Йорку; вільні члени: учителі вищих і середніх шкіл — Х. Подолюк, Т. Червінська, проф. В. Явдошин, проф. І. Єдлицький.

І як в дальшому інформували члени Управи, — ввесь цей конґльомерат представників різних організацій і установ, що включився до цього Комітету, вирішив видати підручник англійською мовою „Інстракшен Манюел" — „Інформаційний довідник". Щоб подолати цю важку і мозольну працю, Управа Комітету — в допомогу цьому завданню нав'язала контакт з чільними науковими установами, науковцями і громадянами. Завданням цього довідника є подавати потрібні спростування фальшивих інформацій про Україну, які знаходяться у багатьох підручниках і публікаціях американських чи іншомовних видавництв. У відповідь на звернення Комітету до установ і організацій від Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету (УНІГУ) наспів такий лист: „Уповноважені наукові сили переглянули ваш проєкт

(Продовження на ст. 4)

ДОПОВІДЬ Д-РА В.ШАНДОРА У ВАШІНҐТОНІ

Вашінґтон, Д.К. — Карпатський Союз - Філія у Вашінґтоні інформує, що в рамцях Свята Державности Карпатської України тут в суботу, 8-го травня ц.р., о год 7-ій вечора в домі св. Софії, д-р В. Шандор, колишній представник уряду Карпатської України в Празі, виголосить доповідь на тему „Правні підставини приєднання Закарпаття до України".

У світі

ЗАХІДНІ ДИПЛОМАТИ висловилися у Лондоні, що їм здається, що Іран приготовляється до великої нової інвазії проти Іраку з наміром вибити іракців із зайнятої ними південної іранської території. Ці дипломати кажуть, що кілька рапортів про такі наміри Ірану дісталися в різні західні столиці. В рапортах подано, що іранці незабаром заатакують іракські з'єднання на захід від міста Аґбазу, столиці іранської нафтової провінції Кузістану

СЕКРЕТАР ОБОРОНИ Вайнберґер уважає, що З'єднані Стейти Америки не мають адекватних конвенційних збройних сил, щоб захистити у потребі власну країну і щоб дотримати свої міжнародні зобов'язання допомоги країнам-союзникам у час можливої воєнної загрози. У четвер, 29-го квітня, секретар оборони сказав перед сенатською Комісією міжнародних відносин, що коли Реґенова Адміністрація перебрала владу в країні „ми довідалися, що нам бракує потрібної воєнної здібности для адекватної нуклеарної запобіжної акції, як також конвенційних оборонних засобів".

ЩЕ ДВОХ палестинців було вбито ізраїльським окупаційним військом під час сутичок поміж палестинською молоддю і ізраїльською військовою частиною на Західньому побережжі ріки Йордану, де в останніх днях йде напружена боротьба поміж бунтівничими місцевими арабськими дітьми і юнацтвом проти окупаційних розпоряджень Ізраїля. Обидва вбиті кулями були 18-річні араби. Перший арабський хлопець, також 18-річний, пострелений ще 12-го квітня, помер у шпиталі від ран. Останні арабські демонстрації розпочалися під час кінця тижня 24-25-го квітня, коли Ізраїль віддав решту окупованого Синаю Єгиптові за відомим договором у Кемп Дейвиді.

ПІВДЕННОАФРИКАНСЬКА республіка готова чи на війну чи на мир з її сусідами. З одного боку, торгівля з чорними африканськими країнами перевищила більйон долярів у минулому році, бо мінерали з Зімбабве, Замбії, Заїру досягають світових портів і світові ринки збуту через порти Південноафриканської республіки, а Йоганнесбург має повітряні лінії з вісьмома чорними африканськими столицями. З другого боку, південноафриканці не ховають свого стурбовання безпекою власної білої країни в чорному морі країн, які теж не ховають своїх бажань — бачити і Південноафриканську республіку під владою чорних. Білі чоловіки в ПАР підлягають обов'язковій воєнній повинності протягом двох років, а потім кожного року на протязі 12 років відбувають по два місяці військової служби. Воєнна повинність у цій республіці кінчається аж з віком 60 для кожного білого чоловіка.

В Америці

ТИСЯЧІ АМЕРИКАНЦІВ взяли участь у похоронах популярного і рівночасно контроверсійного в останньому часі кардинала Джана Коді, архиєпископа і керівника найбільшої римо-католицької архиєпархії в ЗСА. Від вівтірка, 27-го квітня ц.р., біля 40,000 шанувальників покійного кардинала перейшли мовчки у молитві біля його домовини в катедрі св. Імени. У п'ятницю, 30-го квітня, кілька тисяч осіб, між ними посадник Чикаго Джейн М.Бирн, губернатор Джеймс Р.Томпсон, спікер стейтової палати Джордж Раєн, колишній посадник Майкел Біландіч, асистент президента Роналда Реґена для публічних зв'язків Джек Бирджес і багато інших політичних, церковних, громадських, культурних, молодечих та інших діячів взяли участь у величавому похороні. Тіло кардинала спічне у спеціяльному мавзолею на цвинтарі Мавнн Кармел. Серед присутніх була також приятелька кардинала Коді з дитячих літ, Гелен Долан, якій Коді відписав велику суму грошей, попадаючи через це у конфлікт з податковим урядом, з огляду на те, що відписані ним гроші, згідно з інтерпретацією податкового уряду, належали Церкві.

ВІЛЛІЯМ Г. ВЕБСТЕР, директор Федерального Бюра Інвестиґацій (ФБІ) виступив в обороні службовців Бюра, які працюючи потаємно, викривали надужиття і перекупство деяких сенаторів і конґресменів і довели до так званих абскам процесів. Критики цієї діяльности кажуть, що ФБІ надужило свого авторитету, деякі службовці діяли безконтрольно і тому на цих процесах потерпіли також невинні люди. Вебстер, виступаючи перед юридичною комісією заявив, що „невинні" особи мали всі можливості оборонятись і доказати свою невинність, але було радше навпаки, багато з них зрезиґнували із своїх публічних постів, щоб таким чином захоронитись перед розкриттям надужить, яких вони допускались. „Ми тільки виконували наше завдання і в цьому процесі, як пізніше показалось, ФБІ не заарештувало ані однієї невинної особи".

СУДДЯ ФРЕНСИС КАЛДІЄРА покарав семиденною в'язницею 25-річну Дженетт Паґґіоні, жінку з Лонг Айленд, яка під час сварки із сусідкою сказала декілька антисемітських епітетів на адресу жидів. Покривджена Маша Фелік поскаржилась до окружного прокуратора, який опісля зарядив перевірку справи і покарання винних. Паґґіоні була покарана за те, що вона, мовляв, порушила громадські права своєї сусідки.

ДЕМОКРАТИЧНА ПАРТІЯ, яка підготовляється до конференції у Філядельфії, Па., літом цього року, стоїть перед тяжкою дилемою: запросити на головного промовця на цій конференції колишнього президента Джіммі Картера, чи ні. Багато демократів кажуть, що Картерові належиться цей форум для з'ясування його поглядів на справи внутрішньої і зовнішньої політики; інші твердять, що його присутність може внести песимістичні настрої в ряди партії і нагадає членам про велику прогру у виборах в листопаді 1980 року.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — $1.00. Make chek or money orders payable to "Svoboda"
Postmaster: Send address changes to: "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу 65¢ місячно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Шпигунство і провокація

Шпигунство і аґентурна провокація — це безперервні, плянові і — треба признати — надзвичайно успішні засоби дії совєтського режиму, частинно на внутрішньому терені, супроти власних громадян, але особливо і з найбільшою натугою за кордоном СССР, у всьому вільному світі. Завдяки зрадникам, що пішли на совєтську шпигунську роботу, інколи з мотивів солідарности комуністичного світогляду, але здебільшого з хапчивости на гроші, Москва здобула тайни продукції ядрової зброї. Це був довгий ланцюг шпигунських афер, при чому виринули такі прізвища шпигунів, як д-р Кловс Фюкс, Джуліюс і Етель Розенберґи, Аллен Нун Мей і багато-багато інших відомих, та ще більше невідомих дослідників, високих урядовців і дипломатів на совєтській шпигунській службі. Алджера Гісса, радника американського Державного департаменту, засудили в 1947 році на п'ять років в'язниці тільки за кривоприсягу, що він передавав совєтському зв'язковому засекречені документи — але ж він був членом американської делеґації на Ялтинській конференції і один Господь знає, скільки він причинився до того, що Ф. Д. Рузвелт заприязнився тоді з „добрим старим вуйком Джо" — сатрапом Сталіном. В Англії були такі скандали з совєтської інфільтрації в тамошньому міністерстві закордонних справ, що був час, коли американські дипломати боялися надто щиро й одверто говорити з своїми англійськими партнерами.

Поруч із шпигунською роботою проходила терористична діяльність. Совєтський висланник вбив аж у Мехіко суперника Сталіна Лева Троцького. Совєтські висланники вбили Симона Петлюру, Євгена Коновальця, Степана Бандеру, Лева Ребета.

Дня 17-го квітня ц. р. арештували в Оґасті стейту Джорджія Оттона А. Ґілберта, колишнього нібито втікача з Мадярщини, який подавав себе за одного з протикомуністичних повстанців на Мадярщині у 1956 році, коли то совєтські танки здавили те повстання, совєтський генерал підступно заманив на розмову прем'єра Яноша Надя-того мадярського прем'єра-комуніста вивезли і розстріляли. Названого вгорі совєтського шпигуна Ґілберта виявили, коли він запропонував одному старшині, також мадярського роду, 4,000 долярів за доставлення якихось таємних військових документів. Той старшина доніс це своїм зверхникам, дістав наказ нібито співпрацювати із шпигуном — і арештували Ґілберта, коли він обмінювався з тим старшиною грішми й документами.

Це тільки один маленький епізод. У одному американському ілюстрованому тижневому журналі „ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт" з 18-го січня ц. р. була обширна стаття п. з. „Ню Йорк — прибіжище совєтських шпигунів". Подано там страхіливі фактичні дані з прізвищами, датами, цифрами. Директор ФБІ Вілліям Вебстер ствердив, що 35 відсотків офіційних так званих дипломатів, висланих до ЗСА неприхильними Америці державами — це насправді шпигуни. Таких „дипломатів" — шпигунів є в Америці понад 1,000 і те число перевищує число аґентів ФБІ, які можуть слідити за ними. Зверхником усіх тих шпигунів є високий урядовець московського КҐБ, який в Америці перебуває за дипломатичним пашпортом як формальний заступник совєтського амбасадора в Об'єднаних Націях Олеґа Трояновського.

З ревеляцій названого американського журналу виходить ясно, що американські власті здають собі справу з совєтської шпигунської сіті та стараються протидіяти тій злочинній роботі. Совєтський режим і його КҐБ втримує не лише величезний шпигунський апарат у всіх вільних країнах світу, але й своїх аґентів — провокаторів серед усіх національних груп у діяспорі, ворожих Москві. Ніхто з нас не має сумніву, що й серед української вільної громади діє ворожа аґентура. Деякі події що сталися недавно в нашій. громаді, просто „пахнуть" ворожою аґентурою. На жаль, ми не маємо своєї контррозвідки, як її мають існуючі держави і не маємо свого Бурцева, який на еміґрації в Парижі, між двома світовими війнами викрив аґента-провокатора царської охрани Азефа. Але ми можемо протидіяти роботі ворожої аґентури. Ця наша протидія — це змагання до єдности й одностайного протисовєтського фронту всіх вільних українців без уваги на обласне походження, віровизнання, стать і партійні погляди. Такої єдности боїться Москва, так само, як найбільше боїться єдности і скоординованої опозиції всіх поярмлених Москвою народів. СССР має тепер могутню мілітарну силу. Має могутній державний апарат, сполучений з апаратом монопольної партії, має могутню мережу шпигунів і аґентів провокаторів. Але це все та сила, яка базована на неправді. І тому закон історії її провалить.

А. Камінський

ЧОМУ Ж СУДЯТЬ В УКРАЇНІ ЗА КАРАТЕ?

В останніх роках в Україні, як і інших республіках СССР, поширився спорт карате. Це підтверджує теж час від часу совєтська преса. Як відомо, карате — це вид спорту, базований на клясичній японській системі самооборони без зброї. В основі цього самозахисту лежать удари рукою — ребром долоні, кулаком, або ліктем, — а також ногою, по найуразливіших місцях людського тіла. Цей вид боротьби вимагає не лише фізичної вправи, досконалости, техніки, але й значущої психологічної концентрованости, дисципліни і вольовости.

Тут нам не простежити, як зародилась ця „японська мода" в Україні, хто і що її спопуляризувало, які ще глибші, позаспортові її коріння і генеза, що про них, зрештою, у Совєтському Союзі і так ніхто не збирається привселюдно говорити. Причин, напевно, багато і всіх їх не охопити. Не секрет, що модність карате не можна вилучити із контексту певного загального впливу орієнтальної філософії і її різновидних та многогранних культурних проєкцій, які найшли своє поширення в Україні ще з 50 років. І не секрет, що якраз совєтська дійсність з її офіційною матеріялістичною філософією, яка лише ще додатково зматеріялізувала щоденне буття; терором проводжуваний атеїзм; духова вбогість режим н ої ідеологічности і цілого конформно реґляментованого життя, яка перетворила його на „соцреалістичну" несправжність — були аж надто пригожим ґрунтом для всього духового, естетичного, містичного. Це ж не припадок, що якраз у післясталінську добу, коли можна було трішки глибше дихнути грудьми, в Україні, як і на інших теренах Союзу, був невгаваючий і ненаситний голод на духовий Захід і духовий Схід. Нічого дивного, що в Україні поширився був інтерес до буддійської філософії, у її різних видах, включно із зеном; до практикування його і... карате. Не припадково — так дуже популярним став Рабіндранат Тагоре, індійський філософ, поет і письменник, який у своїх творах й намагався поєднати західню практичність і прагматичність з специфічним індійським ідеалізмом і естетицизмом, наснаженими містицизмом. І врешті, хіба це не примхуватий припадок, що якраз в леґалістичній гласній, і негласній боротьбі наших дисидентів, головно 50 і 60 років так багато елементів із „сат'яґраґи" Ґанді, отої клясичної концепції пасивного опору, яка найшла і находить своє практичне примінення теж і в умовах тоталітарних режимів.

Але вернімось до карате. В. Полєнова, майор міліції, начальник відділу УВС (Управління внутрішніх справ) Київського міськвиконкому, посвятила цій водночас дерзливій і задирливій темі окрему статтю в „Радянській Україні" з 6-го квітня, ц. р. п. н. „Обережно: карате", у рубриці „Людина і закон". І нічого дивного, що свої виводи і свідчення про карате вона й починає із визначення різниць між „радянським карате", чи як вона пише, „спортивним карате в нашій країні (яке) є безконтактним", що „при ньому застосовується все різноманіття прийомів, крім завдання самого удару — карате „принесеним із зовні в нашу країну", що в його початковій основі закладено багато того, що глибоко чуже нашому спорту". Йдеться при тому не лише про саму фізичну контактність „своєрідний містичний дух, яким пройнято все, що стосується карате". Це проповідь, з одного боку — продовжує майор міліції — культу сліпої сили, з другого — виховання повної покори щодо „вчителя". Маленьке внесення з нашого боку на цьому місці: як відомо, в Совєтському Союзі не всі зобов'язані практикувати лише безконтактний карате: навпаки, деякі відділи КҐБ і того ж МВД, що його офіцером є авторка, якраз „службовим порядком" вживають контактний карате не лише для спорту, але й от хоча б теж на арештованих, чи ув'язнених... І роблять це, щоправда, неофіційно, але тим не менше, якраз із неперевершливим „культом сліпої сили" і в дусі „повної покори" наказам своїх зверхників — „вчителів"... Але це, очевидно, окреме діло. Офіційно, лиш „за рубежем, (карате), то це насамперед кодекс жорстокости".

Після такого ідеологічно-витриманого вступу, Полєнова зайнялась, стосовною фактажною, доскіпливо дослідженою матерією. Згідно з її освідченнями, є багато „самозванних тренерів", карате, які не лише безсумлінно вчать цей вид спорту з фізичною контактністю, але й ще наживаються на ньому матеріяльно. Без офіційних дозволів, під плащиком всякого роду напівприватних, напівофіційних спортивних клюбів, такі „самознанці", „видаючи себе часто за представників офіційних спортових товариств", „займаються на ділі", „протизаконною", „приватнопідприємницькою діяльністю". За неї, якраз їх і судять. Полєнова наводить два свіжі приклади. М. М. Соколов, який „брав щомісяця з кожного члена „клубу" від 10 до 25 карбованців" „під приводом того, що треба платити за оренду спортивних залів, придбання спортінвентар'я і т. п., та який „з грудня 1977 року по березень 1981 року одержав таким чином 4,237 карб." і Р. А. Каценбоген, який прикри

(Закінчення на стор. 4)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

„Тиха вода береги зносить"

Мушу признатись, що йдучи на виставку „Групи українських сучасних мистців", спонзоровану Українським Інститутом Америки в Ню Йорку, я очікував відвагу стартуючої молоді. Повідомлення про цю виставку (відкриття відбулось 28-го березня 1982 року) не інформувало про склад учасників і лише випадково я довідався про три учасниці виставки, яких, крім однієї, творча праця не була мені до того часу відома. Їдучи туди в авті, я познайомився ще з четвертою учасницею виставки і на підставі певних метрикальних даних, що не було важко при цьому новому знайомстві відгадати, моя уява конструувала виставку, як енерґійну, сміливо-одчайдушну, одним словом — виставку мистецького нарибку скорого майбутнього.

Ці (вимріяні) сподівання прийшлось по кількох секундах перебування на виставці скореґувати, бо учасники виставки, як інформував поширюваний на виставці список, це — не початківці, а мистці з менш-більш поважним стартом) в списку виставок перелічені між іншим такі інституції: Minneapolis Museum of Art, University Museum, Philadelphia, Pratt Institute, NYC, Ukrainian Institute of Modern Art, Chicago, Ukrainian-Canadian Art Foundation, Toronto, Ukrainian Museum, NYC, Ukrainian Institute of America, Ticknor Gallery — Harvard University, Rutgers University, Newark, N. J., Newark Museum, N. J., Trenton Museum, N. J., Brooklyn Museum, NYC, Semaphore Gallery, NYC, Whitney Annual, NYC, Galleria la Medusa, Rome, Italy, Akron Museum of Art, Ohio, Ulrich Museum of Fine Arts, Kansas, Jacksonville Art Museum, Florida, Lunds Kanthall, Sweden; і т.д. Крім того виставка не була позначена молодечою вервою запалом оптимізмом а вкладалась радше в рамки випробуваних — з більшою, чи меншою традицією — стандартів (між реалізмом і абстракцією). З цього тла бунтівничо виламувалась Ореста Шепарович, але про це пізніше.

До цієї виставки важко заняти становище і створити думку про її ціль з огляду на три моменти: 1) (Моя) перша конфронтація з працями більшости учасників (властиво лише праця О. Шепарович, робітню якої я відвідав кілька років тому, мені докладніше відома і тому маю ясніший погляд і відношення до її мистецтва); 2) Скромний вибір в більшості обмежений до двох експонатів автора; 3) Широкий обсяг від напрямку (умовно) фотореалізму І. Сочинської та Л. Лавриненко до безпредметности С. Бодак-Варвик. У цих крайніх рамках знайшлось місце для імпресіонізму Ані Борисенко, реалізму Ані Фаріон і О. Сибірного, абстракціонізму Уляни Салевич... Зрештою широку скалю цієї (мініятюрної) виставки заповіджено при вході реалістичним краєвидом Лариси Лавриненко і „абстрактом" з сильною, символічною, заворожуючою напругою експонатом без назви — суґеруючи (якісь) ризи у формі первісного хреста О. Шепарович, яка також виставила кольоровий рисунок, форматом з більших в історії українського мистецтва (виміри: 6 x 2/2 стіп). Крім О. Шепарович учасники приглушеним хором — хоч не без майстерних осягів — займаються мистецтвом вибраних напрямків. Така настанова підкреслено помітна в інтимних (як форматами, так і формальним підходом) абстракціях Стеллі Бодак-Варвик: нескладні завдання, нескладний формат, нескладні візії є складниками цього мистецтва. На виставці така безпретенсійна постава збалянсована складною мозаїкою Олекси Сибірного, портретом мистця (Раушинберґа ?), баченим з чотирьох позицій і зображеним на чотирьох панелях змонтованих у суцільний трикутник.

Інтриґуючо-майстерно виконано кількакольорові монотипії Ольги Марищук, як також у манері фотореалізму праці Ілони Сочинської, з типічною для цього напрямку тематикою, у певному перспективному фокусі, з ілюзією побільшення фраґментів і рефлективних властивостей об'єкту.

Теперішня декада заповіла різні повороти (одним з „гучніших" є поворот німців до власного Made in Germany експресіонізму); Поворот до ліричного пейзажного малярства оправдується сучасними подіями; в дусі подорожніх брошур з приманливими для туристів ідилічними місцями мальовані краєвиди Лариси Лавриненко, — поставлене завдання бездоганно виконане.

Дві картини Уляни Салевич, взявши до уваги її кредити (хоч би участь у виставках Гарвардського Університету і Українського Інституту Новітнього Мистецтва в Чікаґо) поставить кожного сумлінного рецензента у важке положення, поскільки виставлені експонати є радше фіксацією думки, аніж кінцевим вислідом творчого процесу. Такі експонати можуть бути цікавим додатком, у повнішому огляді або на ґрунті довшої публічної діяльности, де вже існує вироблений погляд на творчість даного мистця. Подібна проблема з А. Борисенко, яка виставила дві програмово різні картини, і хоч я стою на становищі, що кожний мистецький твір є самостійною одиницею, який саме так треба сприймати і оцінювати, такий підхід можна тільки тоді застосовувати, коли помічається сильну унікальність твору.

На поземі виставки були

(Закінчення на стор. 4)

О. д-р Ю. Шумовський

ДО 40-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ ХІРОТОНІЇ МИТРОПОЛИТА МСТИСЛАВА

Його Блаженство Блаженніший Владика Митрополит Мстислав (в миру Степан Скрипник) сорок років тому під час хіротонії прийняв ім'я Мстислава І Великого, князя київського, сина Володимира Мономаха і англійської королеви Гіди. Князь Мстислав київський з 12-ти років княжив у Новгороді, а після смерти батька, у 1125 році посів Київський стіл. За свою побожність, миролюбність, великодушність і любов до будови храмів був всіми люблений. Упокоївся князь у Києві в 1132 році був похований у збудованому ним київському Федорівськім манастирі. Князь Мстислав залишив як спадщину по собі для нас відому т. зв. „Мстиславову Євангелію".

Отож наш дорогий Владика і прийняв при хіротонії ім'я цього великого князя київського Мстислава. Блаженніший Владика Мстислав походить з побожної родини, з роду запорізьких козаків. Його батьки — Іван Скрипник та Маріянна, з дому Петлюра, виховала свого сина Степана у побожному і національному дусі.

Великий вплив на релігійний розвиток у дитинстві на Владику Мстислава мали і його ближчі та дальші родичі, які були по роду матері духовні та чернечі особи. Національна ж свідомість Владики зміцнялася під впливом дядька — материного брата, св. п. Головного Отамана Симона Петлюри. Владика Мстислав з ранніх літ брав участь у національно-релігійному і визвольному русі на Україні. Після військової служби та поранення в 1917 році, він отримав призначення дипломатичного кур'єра та старшини спеціяльних доручень при Головному Отамані Симоні Петлюрі. Опинившись на еміґрації в Польщі, Степан Скрипник розвивав свою національну та релігійну політичну діяльність на Волині і вже, ставши послом до Варшавського сойму, боровся з польонізацією, примусовим католиченням українського православного населення, проти польської „віндикації" православних церков, маєтків і руйнування церков з однієї сторони, та з москофільством і русифікацією Церкви — з другої сторони, чим заслужив Владика незабутнє визнання і пошану як оборонець українського Православія, його населення і прав у Польщі. Владика Мстислав на Волині був орґанізатором Українських Хат, Просвіт, відчитів на релігійні та національно-громадські теми та опікуном українських шкіл, а зокрема Рівенської Української Гімназії. Він був оборонцем перед владою Польщі і українського духовенства і мирян.

Під час німецької окупації, займаючись національно-політичною працею, Ювілят раптово відчув надхнення Духа Святого і національний поклик, що привів його до хіротонії в єпископа святої Української Автокефальної Православної Церкви; він став архипастирем нашого великого народу. Своїм далекосяжним дипломатичним і політичним поглядом та умінням Владика не раз спасав положення і життя наших ієрархів, духовенство та вірних УАПЦ під час еміґрації та депортації на чужині та був тим міцним символом єднання і організації УАПЦ в Европі, Канаді, ЗСА та в Південній Америці й Австралії.

Владика Митрополит Мстислав є нині великим провідником у різних церковних і національних акціях у цілому світі. Це він вдохновляє широкі українські православні маси до жертвенности на поміч репресованих, ув'язнених і на засланнях сущих українських патріотів, науковців, духовних осіб та чесних релігійних громадян УССР. Під час різних національних урочистостей, імпрез, протестаційних віч, рідної наукової, харитативної чи громадської діяльности, як наприклад, відслонення пам'ятника Шевченкові у Вашінґтоні тощо, Митрополит є тією особою, що своїм палким словом сягає до глибини душ української спільноти у цілому світі і провадить її вірною, ясною дорогою на поселеннях у збереженні чистоти нашої прадідівської віри, культури і традицій та підготовляє нові кадри „сильних духом" у боротьбі за волю і долю нашої поневоленої батьківщини України. Щороку посилає Блаженніший Владика чи виголошує по радіо до нашого народу на батьківщині чи розсіяного на чужині свої пастирські послання.

Беручи під увагу загрозливий наступ Москви проти українського національного руху, а зокрема наступ Московської патріярхії проти Української Церкви у вільному світі, Блаженніший Владика наш виявив негайну потребу зосередження духовного проводу, централізації та об'єднання всіх українських Церков у боротьбі зі спільним ворогом — безбожжям і комунізмом, та старається увійти в найближчий контакт з центром Вселенського Православ'я — Царгородською Патріярхією.

Блаженніший Владика Мстислав надає цим зв'язкам спеціяльну увагу і тому свого часу відвідав Святішого Патріярха Атенагора,

(Закінчення на стор. 4)

Пл. сен. Тоня Горохович

УКРАЇНСЬКА РОДИНА У ЇЇ ДЕСЯТИРІЧЧІ

I

„Вісник" СКВУ" ч. 1 (9) з лютого 1981 року, а за ним українська преса, подала звернення Секретаріяту СКВУ і Екзекутиви Управи СФУЖО до громадянства, щоб присвятити проблемам родини й її ролі у вихованні дітей в роки від 1981 до 1990, бо небезпеки, які вона тепер переживає, це стан тривоги!.. Наші Церкви, наукові установи, організації, уся організована спільнота повинна зосередити свої зусилля, щоб допомогти батькам виховувати дітей.

Бачимо, що традиційні моральні й суспільно-етичні вартості в цілому світі тепер захитані наслідком дії ліберального способу виховання, обниженням вимог Церкви і судівництва, втечі людей від релігії, матерів від виховання, через багато інших неґативних виявів суспільного життя, що їх принесли нові часи зматеріялізованого світу.

Тривога за родину

Зовсім безслідно минув рік, і досі ні в шкільництві, ні в церковних, ні в жіночих, ні організаціях молоді, не згадуючи вже про наукові, мистецькі об'єднання, нема ні діяльности, ні плянів на майбутнє в напрямі родини, допомоги їй у вихованні. Мабуть сам заклик Секретаріяту СКВУ та Екзекутиви СФУЖО, „щоб у часі цієї декади всі ми кожного року в наших родинах, установах організаціях і громадах застановлялися як направити, будувати та розбудовувати українську родину" не вистачає. Треба ініціятиви і пляну, ентузіястів в уведення його у життя.

В Україні наша родина виставлена ще на додаткові небезпеки. Крім згаданих суспільних лих, діє там цілеспрямована та послідовна система заходів, щоб знищити корінь до живих національних джерел духовости народу. Там веде влада боротьбу з релігією, руйнує церкви, традиції, не допускає до розвитку української науки, переслідує вияви самобутности народу. І свідомість того всього повинна сповняти нас, українців у діяспорі, великою тривогою. Бо сьогоднішня молодь — це майбутнє народу, носій його духовости, а з тим і саме його існування.

Заклик Президії СКВУ звернений до нас усіх — до загалу українців. Тому й ініціятиву повинні проявити всі середовища — від родини починаючи й на Світовій Координаційній Виховно-Освітній Раді (СКВОР), кінчаючи. Щоб зусилля родин були успішними, треба допомоги центральних організацій, і навпаки, заходи з центру, коли не буде співпраці загалу, не дадуть бажаних вислідів. Бо треба устійнити мету нашого виховання у діяспорі, треба мати школи, вчителів, підручники, літературні твори для дітей, театр, фільми, придбати багато інших засобів виховного впливу на молоде покоління.

Щоб побудувати доцільний виховний плян, найперше треба вивчити духовий стан сучасної нашої молоді в діяспорі, її потреби, ідеали, можливості. Відповідно до зібраних даних (провести зустрічі з молоддю, зібрати від неї відповіді на відповідні питання анкетами) побудувати плян дії, починаючи від пляну для батьківських гуртків при школах й у парафіях та організаціях, кінчаючи на пляні СКВОР-и. Першим завданням СКВОР-и було б виготовити різноманітні допоміжні виховні матеріяли. В цьому можуть дати велику допомогу наші науковці та практики — вчителі й виховники в організаціях молоді. Матеріяли ці повинні б подати батькам відповіді на актуальні й основні питання у вихованні (український виховний ідеал у діяспорі, плекання мови, знання про Україну, сучасна Україна, проблеми асиміляції тощо). Спопуляризувавши й відповідно насвітливши згадані проблеми, дальшим кроком повинно б бути — спонукати батьків і громадянство до співпраці, до проведення запланованих акцій у всіх середовищах, де перебувають родини (дім, церква, школа). Родина ж — велика виховна сила, коли стиль її життя, світосприймання батьків поєднані з українськими національними ідеями, коли вона діє згідно з напрямними СКВОР-и.

Велика роля у вихованні припадає церквам, шкільництву, організаціям, зокрема молодіжним і жіночим, необхідний є вклад творців культурних надбань (малярів, композиторів, театральних діячів, письменників), і жертводавців-меценатів (кредитівок, професійних об'єднань тощо). У майбутніх вісьмох роках душпастирі повинні виконати свої спеціяльні пляни щодо релігійного виховання молоді; шкільництво збагатитись могло б молодим нарибком вчителів, зокрема мовниками та вчителями літератури, розгорнувши плян вишколу вчителів у співпраці з науковцями; письменники може б дали молоді й дітворі нові літературні твори з сучасною тематикою і проблемами дітей та молоді; малярі — ілюстрації до літературних творів та до нових підручників у школах, виготовити відповідний ілюстративний матеріял до навчання історії, культури, географії; театральні діячі підготовити відповідні театральні вистави, мистці слова — наґрати на платівки розповіді казок, читання уривків з літературних творів тощо; композитори — могли б дати нові пісні та іншу музичну творчість, науковці, нав'язуючи ближче співжиття з студентами й їх організаціями могли б заохочувати їх до студій україніки, а батька та виховники в організаціях молоді активізувати старшу студентську молодь до активної їх участі у громадському житті (це можливо, спонукало б їх ставитись з більшою увагою до українського мовлення); кіномистці могли б дати дітям і молоді українські фільми, а фінанси повинні б допомогти всі, а зокрема кредитівки, різні громадські фонди і меценати жертводавці.

Такий плян можна реалізувати тільки за тих умов, коли загал батьків і громадянства — його всі творчі сили ввіллються в русло змагу за збереження української духовости в нашої молоді.

Духовий стан сучасної молоді

Наша теперішня дітвора і молодь під багатьома оглядами інша від покоління своїх попередників. Тому так важливо дослідити її духовий потенціял: її зв'язок з Церквою, її ідеали, її ставлення до українського і іншонаціонального середовищ, до української та державної школи, її взаємини з батьками, з ріднею, з виховниками в організаціях молоді. Треба також знати — її пляни на майбутнє, амбіції, погляди на події у громадському житті, її світосприймання.

(Продовження буде)

НЮЙОРКСЬКА ПОЛІЦІЯ, користуючись послугою своїх інформаторів, віднайшла пограбований у кандидатки на звання Міс Америки Ванесси ДюБой з Гаваїв золотий нашийник з діямантами, вартости 7,000 долярів, який вже був проданий злодієм торгівцеві діямантами за 95 долярів. Поліція арештувала торгівця Наполеона Монтою і веде в цій справі слідство, щоб віднайти злодія і притягнути його до кримінальної відповідальности. Вміжчасі суддя обвинуватив Монтою у купівлі чужої власности. Ванесса ДюБой, „Міс Гаваї", мусіла відібрати віднайдену річ, яка частинно знищена, тобто перерізана на двоє і всі діяманти зняті. Спеціялісти однак кажуть, що нашийнак є у такому стані, що його можна привести до первісного вигляду.

ПОЛІТИЧНІ СПОСТЕРІГАЧІ покищо не можуть рішитися на прогнозу хто вийде переможцем з довгого змагання між президентом Роналдом Реґеном і Конґресом у справі урядового бюджету. Голоси в цій справі дуже поділені: одні кажуть, що перемогу здобуде, як і в попередніх випадках, Р.Реґен, інші твердять, що демократи, які об'єднавшись довкруги спікера Палати Репрезентантів Томаса О'Нілла, не уступлять тим тазом і Президент мусить змінити свою пропозицію бюджету, включаючи туди і побажання демократів. Є ще третя катеґорія осіб переконаних в тому, що програють „ті треті", тобто члени Палати Репрезентантів у листопадових виборах, якщо урядовий дефіцит викажеться продовженням рецесії і якщо інфляція поновно захитає економіку ЗСА.

В неділю, 23-го травня 1982 року
українська православна парафія
свв. Апостолів Петра і Павла в Міллвілл, Н. Дж.
буде відзначати
40-ЛІТТЯ СВЯЩЕННОСЛУЖІННЯ
отця протопресвітера
ВІТАЛІЯ КОВАЛЕНКА
Свято почнеться СОБОРНОЮ СЛУЖБОЮ БОЖОЮ о 11-ій год. ранку МОЛЕБНЕМ на інтенцію ЮВІЛЯТА І ЙОГО РОДИНИ.
По Службі Божій відбудеться
СВЯТОЧНИЙ БЕНКЕТ І КОНЦЕРТ
До ласкавої участи запрошуємо всіх наших Парафіян та Гостей, як з сусідніх так і з далеких громад.
ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ

ГОДИНА УКРАЇНСЬКИХ МЕЛЬОДІЙ
РАДІО-ТЕЛЕПЕРЕДАЧА Р. МАРИНОВИЧА
Субота, 8-го травня 1982 р., год. 9-та веч.
Український Народний Дім, 280 Авеню Е, Бейон, Н. Дж.
ТЕЛЕВІЗІЙНІ ВЕЧЕРНИЦІ
Грає популярна оркестра „ЧАРИ"
Вступ $6.00; $4.00 для молоді та емеритів.
ДО ЛАСКАВОЇ УЧАСТИ ЗАПРОШУЄ ВСІХ —
Роман Маринович, *керівник*

1-ша УКРАЇНСЬКА СПОРТОВА ШКОЛА „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ"
Оселя УБС „Верховина" — Ґлен Спей, Н. Й.
Від: 18-го липня до 14-го серпня 1982 р. (4-ри тижні)
КОПАНИЙ М'ЯЧ, ВІДБИВАНКА, ТЕНІС І ПЛАВАННЯ.
ФАХОВІ та ДОСВІДЧЕНІ ТРЕНЕРИ й ОПІКУНИ.
По інформації і аплікації писати:
UKRAINIAN SITCH SPORT SCHOOL
680 Sanford Avenue • Newark, N.J. 07106

Запрошується усіх на
6-ий
УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ
який відбудеться на 7-ій вулиці в **НЮ ЙОРКУ** в днях
14, 15, 16 ТРАВНЯ 1982

ОБ'ЄДНАННЯ ДЕМОКРАТИЧНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ (ОДУМ)
влаштовує
БЕНКЕТ і ЗАБАВУ
з нагоди
5-го ВСЕОДУМІВСЬКОГО З'ЇЗДУ СТАРШИХ ВИХОВНИКІВ ОДУМ-у
який відбудеться 22-го травня 1982 року
Місце: заля УПЦеркви св. Юрія Переможця в Ярдвілл, Н. Дж.
Початок Бенкету — 6:30 год. веч. • Початок Забави — 9:00 год. веч.
До забави приграватиме відома оркестра „ТРЕМБІТА"
В справах квитків та замовлень звертатись до Філій ОДУМ-у або на телефон: (201) 725-5322

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ
136 Друга Авеню, 2-ий поверх
(ДІМ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ)
П'ятниця, 7-го травня 1982 року, о год. 7:30 веч.
ДОПОВІДЬ
Д-ра ЯРОСЛАВА ТУРКАЛА
ілюстрована коліровими прозірками:
„Візантія — південний сусід України"
Показ візантійської старовини Царгороду, Близького Сходу і Балканського півострова.

На могилу св. п. проф. Михайла Загайкевича

Блискавкою рознеслась сумна вістка про трагічну смерть св.п. професора Михайла Загайкевича. Вона глибоко вразила численних приятелів, знайомих та його вихованців.

Відійшла у могилу незвичайно цінна людина, кришталього характеру, лагідної вдачі, небуденних здібностей і великої працьовитости, прикладний громадянин, зразковий чоловік і батько. Покійний професор був веселої вдачі, належав до тих, що не нарікають, а кожний день для нього був радістю життя.

Народився Михайло в селі Креховець, Станиславівського повіту. Закінчивши початкову школу у родинному селі, перейшов до Учительської Семінарії у Станиславові, і вже як учень сьомої кляси вступив у ряди січових стрільців. Середню школу закінчив іспитом зрілости в українській гімназії у Відні в 1916 році.

Від 1914 року й всю Першу світову війну перебував у рядах усусусів. По війні в 1922 році виїхав до Праги, де студіював на Празькому університеті математику, фізику і хемію. По одержанні абсолюторії повернувся домів і одержав посаду учителя в Українській Жіночій Семінарії Рідної Школи у Стрию Опісля вписується на Львівський університет і в 1930 році складає державний іспит на учителя математики й фізики.

В 1933 році перейшов до української приватної гімназії Рідної Школи ім. Тараса Шевченка в Городенці, де працював аж до 1941 року. На цьому становищі дав він себе пізнати з якнайкращого боку. Не зважаючи на перевантаження працею у гімназії, він знаходив ще час на працю у громадському житті. Однак найбільше праці присвятив він таки своїй гімназії Рідної Школи

Українська приватна гімназія була сіллю в оці польської адміністрації, а її учні перебували підпостійним пильним доглядом поліції. І нічого дивного, що дрижачи за долю гімназії, і дирекція, і учительський збір вимагали від учнів великої здисциплінованости і безумовного пошанування всіх шкільних розпорядків.

І власне св.п. професор вмів не тільки у великій мірі впливати додатньо на поведінку молоді, але у випадку незначних конфліктів, вдавалося йому завжди добитися кращого зрозуміння для неї і злагіднення ставлених для неї вимог. За це полюбили його учні не тільки як доброго виховника, але як і відданого дорадника й приятеля. Цю любов вони понесли зі собою в життя.

Годиться із признанням підкреслити, що в Городенській гімназії присвячувано багато уваги не тільки навчанню, але і релігійному, національному і патріотичному вихованню. Але мало хто із посторонніх знав, скільки праці вкладав професор для цієї цілі. Всі ці праці виконував він радо, як щось самозрозуміле, без ніякого натяку на втому чи якихсь претензій до заслуги. М.Загайкевич у всіх тих, хто його знав, здобув пошану й записався тривало у серцях тисяч української молоді.

Під час большевицької окупації Городенки від 1939 до 1941 року працював ще деякий час у переорганізованій на десятирічку гімназії. В 1941 році під час німецької окупації повітова шкільна рада призначила його директором школи. Після одного року шкільна кураторія у Львові перенесла його до гімназії у Тернополі

У часі великого ісходу в 1944 році покинув М.Загайкевич разом із ріднею Тернопіль і повертається до Городенки, а за якийсь час, із наступом воєнних дій, знову до Станиславова. Перед загрозою і приходом большевиків виїхав на еміґрацію і разом з ріднею опинився в Інсбруку, Австрія. Тут зорганізовано українську гімназію, і він знову стає на працю для виховання молоді. Після двох років праці переїздить до Ляндеку, Австрія, де зорганізовано філію Інсбруцької гімназії, та стає її директором, залишившись на тій праці до 1950 року, коли із-за браку учнів розв'язано гімназію. У той час почалась велика еміґрація за океан і в липні 1950 року проф. Загайкевич переїздить разом із родиною на сталий побут до ЗСА.

Завдяки своєму тактові і працьовитості здобуває він собі в короткому часі загальну пошану, прив'язання і любов нових співгромадян. Нещасний випадок і нагла смерть перервала нитку цього працьовитого життя.

6-го квітня 1982 року на 88-му році життя перестало битися його добре серце. 9-го квітня спочив він навіки на цвинтарі у Ґлен Спей, Н.Й.

Відійшов від нас у кращий світ учитель, виховник, що своє життя із посвятою віддав дуже чесній праці для виховання української молоді, котру так дуже любив. Журавлинним шнурком відходять із стайки наші знайомі, приятелі у діяспорі. А нам, що ще якийсь час залишилися в живих, стає невимовно сумно, що ще відплив від нашого берега живих наш улюблений виховник.

Сьогодні щемить із болю серце у всіх нас, порозкидуваних у далекій Австралії, Канаді, Америці й Европі, що не могли прийти попращати свого виховника. Але ми добре усвідомлюємо собі, що догоріла до кінця свічка, яка так ясно світила нам всім колись, коли ми були ще разом. Сьогодні залишилися тільки спомини і туга за тими часами, які нам довелося прожити із покійним у Городенці чи інших місцевостях.

Добра пам'ять про нього залишиться надовго у наших серцях.

Василь Никифорук

НЕ 1974, А 1947 РІК

У „Свободі", ч. 79 з 29-го квітня ц.р., у передовій п.з. „Договір в обороні Західньої Півкулі" надруковано:... „що його підписали 19 країн Західньої Півкулі в 1974 році, а треба читати: ...„що його підписали 19 країн Західньої Півкулі в 1947 році". — Ред.

Річні загальні збори 106-го Відділу УНСоюзу в Чикаґо

В неділю, 28-го лютого ц. р., в домі УНСоюзу відбулися Річні загальні збори 106-го Відділу УНС, Братства св. Николая в Чикаго, при численній участі членів. Це були 76-ті Річні збори цього найстаршого Союзового Відділу в Іллиной.

Збори відкрив голова Відділу Андрій Іванюк, привітавши присутніх, зокрема головного радного Михайла Сороку з дружиною. Він ствердив із вдоволенням, що члени інтересуються своїм Відділом, доказом чого є численна присутність на Зборах, хоч тієї неділі чикаґська громада мала багато інших імпрез і зборів. Як кожного року, повідомлено членів різними дорогами, також і оголошенням, висланим до „Свободи", яке, на жаль, не появилося, про що надіслав виправдання головний секретар окремим листом, що його відчитано. Оголошення пошта не доручила на час, хоч було воно вислане заздалегідь. Але, як ствердив голова, це не зашкодило кількості присутніх.

З черги, на внесок Михайла Воробця та інших членів, присутні одноголосно вибрали предсідником зборів Богдана Кашубу, а секретарем Миколу Кекиша.

Б. Кашуба запропонував порядок нарад, прийнятий без застережень, і відтак відчитав прізвища членів, що в минулому році відійшли у вічність, пам'ять яких вшанували присутні хвилиною мовчанки, стоячи.

Секретар відчитав протокол з минулорічних Зборів, який принято без змін. Опісля він попросив до звіту про минулорічну діяльність Відділу членів уступаючої Управи. Предсідник А.Іванюк у своєму звіті підкреслив, що це була його 24-та каденція як голови Відділу, якому присвятив стільки років праці. Найважливішою його проблемою, так як у минулих роках, було втримання стану членів, які, подібно як у інших відділах Чикаґо чи інших міст, мають нахил меншати, але треба вкласти багато праці, щоб їх кількість не надто зменшалася, що трапляється у декого, де спадок членства в останніх роках у наслідок сплати поліс, передвчасного вибрання грошей і, очевидно, випадків смерти тощо зменшилася більше ніж на половину стану. В нашому Відділі такого катастрофічного спадку немає. У минулому році вдалося йому придбати близько 40 нових членів, головно молоді і дітей. У попередніх роках поважно допомагали у приєднуванні нових членів окружні організатори, яких від кількох літ не вдалося придбати для нашого чи сусідніх стейтів. Тому треба було цю працю робити у власному засязі.

Назагал праця у Відділі проходила без більших перешкод, в чому, безперечно, заслуга членів Управи мец. В.Ничая, дир. М.Марчука, молодого адвоката Б. Олексюка та інших членів Управи і Контрольної комісії, яким А.Іванюк склав щиру подяку за співпрацю.

Звіт касира Михайла Марчука про фінансовий стан каси був короткий, діловий і точний. Зокрема він підкреслив, що завдяки ощадностям удалося підвищити ощадностеве конто у Касі „Певність", яке зберігається на непередбачені видатки. На жаль, вплата вкладок членів, залишала, як і у минулому, багато до побажання, тому, вирівнюючи місячні суми вкладок до Головної Канцелярії, треба було додавати з власних фондів, щоб не докладати з ощадностевого, не надто багатого.

Фінансовий секретар мгр Володимир Ничай, подав коротко циферні дані руху членства Відділу та змін, які в стані членів на протязі року наступили. Зокрема сплата поліс була поважною причиною зменшення членів. Ситуацію в стані зменшення членів урятував, як згадано передше, голова А. Іванюк, своєю енерґійною акцією у приєднанні нових членів, головно молоді, до Відділу. Контакти з членами були втримувані особистими зустрічами кожної неділі в Домі Відділу УНС, як також всякими іншими можливими засобами. Просив про дальшу співпрацю, зокрема помочі у приєднуванні нових членів та при вплачуванні вкладок.

У дискусії було кілька ділових запитів і порад членів. Після отримання відповідей, предсідник закрив дискусію.

За Контрольну комісію звітував Богдан Кашуба, який на цей час передав ведення Зборів А.Іванюкові. Зі звіту Контрольної комісії довідалися Збори, що вона у складі — М.Томків, І.Дидьо і Б.Кашуба, голова, перевірила фінансову господарку Відділу і книговодство, знайшла їх у повному порядку і поставила внесок на уділення уступаючій Управі абсолюторії, що присутні схвалили оплесками.

Нову Управу Відділу обрано у тому самому складі, що й минулого року, тобто: предсідник — А.Іванюк, заступник предсідника — П. Костів; мґр. В.Ничай — фінансовий секретар; адв. Б. Ю.Олексюк — заступник фінансового секретаря; дир. М.Марчук — касир; М.Кекиш — рекордовий секретар. Збори прийняли запропонований склад Управи без змін, при двох голосах задержаних. Дальше прийнято одноголосно склад Контрольної комісії: Б.Кашуба, М.Томків і Іван Дидьо.

Нововибраний предсідник А.Іванюк подякував від Управи за вибір, пообіцяв працювати і далі ретельно та прохав всіх про співпрацю. Він закрив Збори в год. 2:10 по полудні.

Потім відбулося звичайне засідання Відділу під проводом предсідника А. Іванюка і секретаря М.Кекиша, на якому відбулося заприсяження нововибраної Управи і Контрольної комісії, яке перевів головний радний Михайло Сорока.

Опісля переведено, згідно з програмою, вибір двох делегатів і двох заступників на 30-ту Конвенцію УНСоюзу, що відбудеться у травні ц.р. в Рачестері, Н.Й. Делеґатами на цю Конвенцію були вибрані — Андрій Іванюк і Михайло Марчук, а їхніми заступниками — Павло Костів і Володимир Ничай. Нововибрані делеґати і заступники прийняли вибір та подякувавши присутнім, обіцяли обстоювати на Конвенції справи, корисні для УНСоюзу і членства. Щодо побажань — Управа Відділу передасть їх на письмі перед Конвенцією делеґатам на підставі заслуханих голосів членів на Річних і звичайних зборах.

Після Зборів відбулося традиційне скромне прийняття для присутніх, підготоване союзанками М.Сорокою і М.Марчуковою.

М.М.

П'ЯТИЙ З'ЇЗД СТАНИСЛАВІВЦІВ

Кергонксон, Н. Й. — В суботу й неділю, 5-го і 6-го червня ц. р., тут на Оселі УНСоюзу відбуватиметься п'ятий з'їзд станиславівців. Кошт учасника з'їзду виноситиме 35 долярів у які включені: нічліг, сніданки (2), бенкет, забава. Для дітей до 12-го року життя — знижка. Під час з'їзду відбуватимуться товариські зустрічі абсольвентів жіночої Рідної Школи і чоловічої — державної. Замовлення, разом із завдатком, треба якнайскорше висилати на адресу Союзівки: Soyuzivka, Ukrainian Ass'n Estate, Kerhonkson, N. Y. 12446, тел. (914) 626-5641.

ВИСТАВКА Т. ВИРСТИ В НЮАРКУ

Нюарк, Н. Дж. — Союз Українок Америки — Відділи 28, 32, 75 і 86 в Нюарку влаштовує з приводу Дня Матері — виставку картин Темістокля Вирсти, мистця з Парижу. Виставка відбудеться в залі церкви св. Івана Хрестителя при Сенфорд авеню в суботу, 8-го травня ц.р., від год. 2-ої по полудні до 7:30 вечора. О год. 6-ій по полудні Т. Вирста виголосить доповідь про мистецький Париж. Виставка продовжуватиметься також в неділю від 8:30 ранку до 3-ої по полудні.

ЛІТНІЙ ФЕСТИВАЛЬ В ДІТРОЙТІ

Дітройт, Миш. — В кінці тижня 7-го, 8-го і 9-го травня ц.р., кожного дня від год. 12-ої вполудне і до 11-ої ночі тут на Гарт пляза в центрі міста Дітройту відбуватиметься літній фестиваль у програмі якого будуть: виступи мистецьких груп, кухня, буфет, напитки, гри, забави, танці, цікаві експонати в галерії мистецтва. Український фестивальний комітет запрошує до участи все українське громадянство Дітройту, стейт Мишиґен, Вінзору в Канаді й інших міст.

В пам'ять Членки ОПЛДМ
бл. п. Корнелії Кузьмак
складаємо 25.00 долярів
на цілі ОБ'ЄДНАННЯ ПРАЦІВНИКІВ ЛІТЕРАТУРИ для ДІТЕЙ і МОЛОДІ.
Мґр МИРОСЛАВА - дочка
Проф. ТАДЕЙ ПЕТРИШАК — зять

Осередок Праці УПС у Філядельфії, Па.
та
Друзі „Лісові Чорти"
повідомляють, що
В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
бл. п. пл. сен.
МИХАЙЛА ГАЙДУКА
буде відправлене
ЗАУПОКІЙНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ
в середу, 5-го травня 1982 р., о год. 8-ій ранку
в Каплиці Філії УКУ
7911 Whitewood Road, Elkins Park, Pa.
Рівночасно повідомляємо, що в Українській Щадниці при 1321 W. Lindley Avenue, Philadelphia, Pa. 19141 відкрито конто ч. 6656.
На це Конто можна складати датки призначені на видання життєвого дорібку Покійного, книжки про Українські Церкви Лемківщини під Польщею.

В глибокому смутку повідомляємо
Родину, Приятелів і Знайомих,
що в четвер, 29-го квітня 1982 року упокоїлась в Бозі,
наша Найдорожча і Незабутня
СЕСТРА І ТЕТА
бл. п.
ОЛЬГА СТРОНСЬКА
проживши 87 років, б. учителька
в Болехівцях коло Дрогобича.
ПАНАХИДА в неділю, 2-го травня 1982 р. в похоронному заведенні Duchynski-Cherko, 111 Yonkers Avenue, Yonkers, N.Y.
ПОХОРОН в понеділок, 3-го травня 1982 р. з того ж похоронного заведення до церкви св. Михаїла о год. 9:30 ранку, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.
Горем прибиті:
сестра — д-р ЯРОСЛАВА НЕСТОРОВИЧ
сестрінки:
ІРИНА НЕСТОРОВИЧ ЛІМБЕРҐЕР з родиною
д-р РОМАН ТРОХИМЧУК з родиною

Ділимося болючою вісткою
з Родиною, Приятелями та Знайомими,
що в суботу, 1-го травня 1982 року,
з Волі Всевишнього, по тяжкій недузі, відійшов у Вічність
сл. п. інж.
ЮРІЙ ОГІЄНКО
Горем прибиті:
дружина — МАРІЯ
сестра — ЛЕСЯ
брат — АНАТОЛЬ з дружиною ХРИСТИНОЮ
ПАНАХИДА у вівторок, 4-го травня 1982 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Петра Яреми, 129 Схід 7-ма вул. в Ню Йорку, Н. Й.
ПОХОРОН в середу, 5-го травня 1982 р., о год. 11-ій ранку на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими,
що в неділю, 2-го травня 1982 року відійшла у Вічність,
наша Найдорожча СЕСТРА І ТЕТА
бл. п.
ОЛЕНА ІЛАРІОНІВНА ЧИЖИК
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться:
ПАНАХИДА у вівторок, 4-го травня 1982 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, 1600 Stuyvesant Avenue, Union, N.J.
ЗАУПОКІЙНА ЛІТУРГІЯ в середу, 5-го травня 1982 р., о 9-ій год. ранку в церкві Св. Тройці при 836 Lyons Avenue, Ірвінґтон, Н. Дж., а відтак Тіло Покійної буде поховане на Fairmont Cemetery, Newark, N.J.
В глибокому смутку:
сестра — ЄВФРОСІНІЯ МАРТОС
Ближча і дальша Родина в Америці й Україні
та Друзі

Внук Андрей виправдав сподівання свого діда О. Гарасим'яка

Джерзі Ситі, Н.Дж. (Л. Ва). — До редакції надійшов у квітні вимовний лист з прилогами від довголітнього читача щоденника і гордого своїм внуком діда Осипа Гарасим'яка, що починається так: „Ви тішитеся успіхами нашої молоді і радо поміщуєте у своїй газеті відомості про них і про їх осяги, я тому дозволяю собі преслати цікаві матеріяли, що їх я одержав від мого сина Іринея Гарасим'яка і його дружини Роми, з дому Скоробогатої, про їхнього сина, а мого внука Андрея".

Подавши адресу своїх дітей і відомість, що наймолодшого свого внука Дениса дід також забезпечив в УНСоюзі, пише далі О. Гарасим'як таке про себе: „Я ваш більш ніж чвертьстолітній передплатник. Як я зголошувався до обезпечення в УНС, то мені було сказано, що я вже застарий... Потім знову було для мене запізно, але я...обезпечив у УНС свого молодшого внука Дениса". З листом прислано багато витинків з газет про здібного учня Андрея і його ж коротку автобіографію, „обрамовану вишивковим взором".

З цих матеріялів довідуємося, що Андрей є тепер на четвертому році середньої америкнаської школи, що він дуже добре вчиться і є „семіфіналістом" престижевої програми „Нешинел Мерит Сколаршип" у 1982 році. Він повигравав також інші компетиції в різних академічних змаганнях, як наприклад NCTE (Крайова рада учителів англійської мови) та численні інші. Будучи дуже добрим математиком, Андрей брав участь у „Телевіжен Візард" — грі на телевізійному каналі ч. 5 для школярів у Сейнт Люіс, Мо., де проживає цей юнак. П'ятірка учнів з його школи виграла тут перше місце і нагороду — словники та можливість брати участь у наступному році в крайовій компетиції на перше місце, за яке виграш буде — енциклопедія.

Крім великих осягів у американській школі — його пересічна оцінка є „А" і 4.0 — Андрей має чим похвалитися і серед учнів українознавства, бо він 11 років відвідував регулярно українську школу, яку закінчив матурою з відзначенням, а це не абиякий осяг і свідчення про постійні заняття українськими предметами довгі роки і про його відданість українській спадщині.

Ось що пише він про себе у своїй автобіографії, яку написав для своєї американської школи, своїх американських керівників і колег: „Я уважаю найважливішою гранню своєї особистости моє культурно-національне походження. В 1949 році мої батьки еміґрували з України в Америку. Вони принесли зі собою багато звичаїв і традицій, що їх вони передали мені. Ця переємність української культури в жодному разі не означала притемнювання моєї ідентичности як американця, але власне навпаки: доповнювала і збагачувала її.

Тому що сучасна комуністична влада в Україні скерована на національно-культурну загладу всіх притаманностей українськости на рідній землі моїх дідів і батьків, я свідомий своєї ролі, як того, хто мусить підтримувати вогник нашої національної ідеї, щоб він не погас, і я трактую цю свою ролю дуже серйозно. Я розмовляю українською мовою вільно і склав матуру в українській „Рідній Школі" у Гартфорді, Конектикат, з відзначаючими оцінками з усіх предметів. Я належав до української молодечої організації Пласт з 1970 року і дістав як пластун кілька нагород-відзначень. У загальному я бачу, що я знайшов і пізнав свою спадщину і своє національне коріння, і це було дорогоцінним засобом для мене у формуванні моєї окремішньої особистости і допоміжним для формування в мені, як американцеві, правильної перспективи і погляду на багато важливих справ. Мабуть як наслідок мого двокультурного збагачення, я завжди виявляв зацікавлення багатьма предметами, від пересічних і звичайних — до оригінальних. Але понад усе я люблю читання. Я завжди залюбки читав про все: від поточних політичних подій починаючи, до середньовічної і давньої історії; від клясичної літератури — до модерної, навіть сенсаційної белетристики; від біографій — до фантастики. Як наслідок цих широких зацікавлень, мабуть, я не маю якогось єдиного „гоббі". Хоч під час вакацій я люблю подорожувати, проводити час серед природи.

Решту часу я присвячую академічним зайняттям та позашкільним активностям. Я є президентом у моїй школі гуртка-відділу „Нешинел Гонор Сосаєти". Я також належу до „Моделю Об'єднаних Націй", Еспанського Клюбу, Американської Польової Служби, дописую до літературного шкільного журналу, є членом Товариства Мю Альфа Тета і Математичного Почесного клюбу. І, накінець, я працюю від шести до десяти годин тижнево у відділі англійської мови у школі.

В майбутньому я пляную йти до коледжу і в університет до правничої школи. Закінчивши право, буду працювати правником приватно або краще — правником в Уряді".

З цього, що написано самим Андреєм і іншими про нього, бачимо, що цей український юнак є на добрій дорозі, щоб стати добрим професіоналістом і плекати далі свою українську ідентичність. Ним зовсім справедливо вже тепер пишається його рідний дід, і незадовго пишатимуться й інші українці на поселеннях.

Шукаєте за другим прибутком?

Станьте ОРГАНІЗАТОРОМ УНСоюзу

ПРАЦЯ НА ПОВНИЙ ЧАС, АБО НА КІЛЬКА ГОДИН.

Можете починати свою карєру організуючи спершу свою родину і приятелів

За інформаціями пишіть до

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION
30 Montgomery St • Jersey City N J 07302
Atten: Organizing Dept

або телефонуйте (201) 451-2200 (Collect)
або (212) 227-5250

ПОВІДОМЛЕННЯ Адміністрації „Свободи"

ПОВІДОМЛЯЄМО ВСІ ОРГАНІЗАЦІЇ І ПООДИНОКІ ОСОБИ,

ЩО АДМІНІСТРАЦІЯ НЕ БУДЕ ПОМІЩУВАТИ ЖАДНИХ ОГОЛОШЕНЬ

якщо попередні рахунки

НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ

Окремих листів в тій справі не будеться відписувати.

Бенкет з нагоди 30-річчя 17-го Відділу СУА

У неділю, 21-го березня ц.р., в домівці Українського Американського Клюбу 17-ий Відділ СУА ім. Олени Теліги в Маямі, Фла., відзначив своє 30-річчя святочним Бенкетом.

В намірені Відділу у ранніх годинах відправлено в українській католицькій і православній церквах Служби Божі.

Святкування почались о 1 год. по полудні виступом хору 17-го Відділу „Веселка" під управою артистки, співачки Ольги Павлової, який проспівав гимн Союзу Українок та кілька народних пісень.

Голова Відділу Ірина Ракуш відкрила свято, привітала гостей та членок-основниць 17-го Відділу і підкреслила, що частина програми присвячена героїні поетесі Олені Телізі, патронці 17-го Відділу, з нагоди 40-річчя її трагічної смерти. Голова Відділу покликала до ведення програми культурно-освітню референтку Любу Кобрин.

Культурно-освітня референтка попросила пароха української католицької церкви о. Ричкуна розпочати трапезу молитвою; хвилиною мовчанки вшановано пам'ять покійних членок 17-го Відділу.

Після трапези Люба Кобрин представила присутнім усіх, що сиділи при головнім столі. Потім вона покликала до слова першу голову Відділу Джін Кучкудан, яка коротко розказала про початки Відділу, вирахувала імена першої Управи та подякувала усім членкиням, які працювали для розвитку та успіхів 17-го Відділу. Діюча голова Відділу Ірина Ракуш переказала історію 17-го Відділу та ділянки праці, які проходили в Відділі.

Діяльність 17-го Відділу СУА в Маямі проявлялась у двох напрямках—внутрішньому на терені Відділу і громади, та у зовнішньому у виступах і акціях на загальноамериканському форумі. До них належали старанно влаштовані виставки народного мистецтва та показу ляльок у народних ношах і прикрашення стилевої ялинки в різдвянному часі на етнічних фестивалях, за що Відділ одержав кілька перших нагород.

Хор 17-го Відділу „Веселка", під управою Ольги Павлової, втішався признанням за виступи на фестивалях і на різдвяних концертах колядок. Відділ щорічно бере участь спільно з організаціями інших етнічних груп у маніфестації з нагоди Тижня поневолених націй.

Кожного року влаштовує свято жінки героїні, бенкети, зустрічі з туристами, які взимку перебувають у Маямі, а вишивані вечерниці стали атракцією зимового сезону. Крім того, спонзоровано концерти Романа і Сузанни Рудницьких, концерт Ганни Колесник та віртуоза Богдана Сперкача.

Влаштовано також літературні вечори Докії Гуменної, Ганни Черінь та Яра Славутича. З нагоди приїзду проф. Володимира Кубійовича зорганізовано зустріч його з громадянством, а наші членки включились в акцію збірки на фонд Енциклопедії Українознавства. 17-ий Відділ є меценатом Українського Музею, виконує солідно свої обов'язки супроти Централі СУА, ввесь час був членом УККА та взірцевим платником Народного Фонду і завжди висилав делегаток на конвенції.

У Відділі на протязі 30 років була дружня співпраця, хоч були членки народжені і по той, і по цей бік океану, різного віку і віровизнання.

Тепле родинне відношення було вислідом того, що св.п. Галина Опир і Єва Стащків пожертвували велику частину свого майна на стипендійні фонди українознавства. Після смерти Єви Стащків Відділ передав до Централі СУА, до Суспільної опіки на Стипендійний Фонд 45,000 долярів.

Відділ є меценатом Стипендійного фонду Катедри Українознавства при Гарвардському Університеті, де вклав 13,000 дол.; на Університет св. Климентія в Римі 3,500 дол.; на суботню Школу Українознавства при католицкій церкві в Маямі—1,000 дол.; на ціль світличок до Централі СУА—1,000 дол.; на стипендії до Бразилії—500 дол. Виплачено на Курси Українознавства на Союзівці 1,200 дол.; на літні курси в Гарварді—1,200 дол.

Другу частину Свята, присвячену відзначенню 40-річчя трагічної смерти Олени Теліги, розпочала Л.Кобрин коротким оглядом життєпису поетеси, родинного патріотичного оточення, в якому вона виростила незломний характер і беззастережну любов до рідного краю і геройську посвяту для добра нації. Потім вона попросила до слова д-р Анну Бойцун, яка у дуже цікавому рефераті насвітлила тло і обставини революційної діяльности поетеси, її участь в ОУН, як організаційної референтки зв'язків, в яких вона виявилась по-геройськи безкомпромісовою до останніх днів її трагічної смерти. При кінці цієї частини Ірина Ракуш з глибоким почуттям і експресією продеклямувала поему „Мужчинам" О.Теліги.

З привітами виступили також деякі гості, що перебували в той час в Маямі. Особливу увагу треба звернути на привіт Б.Тарнавського і П.Яцика, фінансового референта Гарварду, в яких вони висловили 17-му Відділові признання за жертвенність і повну посвяти працю.

На кінець голова Відділу Ірина Ракуш подякувала гостям, що звеличали своєю численною участтю це свято, усім тим, що допомогли зорганізувати його та попрохала о. пароха І. Ричкуна закінчити свято молитвою.

Присутні ще довго гуторили між собою, подивляючи гарно прибрану залю портретом Олени Теліги, вишиваними рушниками та китицею червоних маків. Біля бічної стіни оглядали вони розложені на станках грамоти, світлини з імпрез, дописи з часописів та Конвенційної книжки СУА звіти із пройденої праці, повні похвал і признання 17-му Відділові Союзу Українок в Маямі.

Н.Н.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

ЗМІНА АДРЕСИ

До Адміністрації „Свободи"

30 Montgomery Street ■ Jersey City, N.J. 07302

Прошу змінити мою адресу:

„Свободи" ☐ „Українського Тижневика" ☐

„Веселки" ☐

Моя СТАРА АДРЕСА була:

Число Відділу (якщо член УНС) ....

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

Моя НОВА АДРЕСА така:

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

На зміну адреси проситься
ОБОВ'ЯЗКОВО ДОЛУЧИТИ $1.00.

Чому ж судять...

(Продовження зі ст. 2)

ваючись" спортивним товариством „Буревісник", брав від членів своєї „секції", яка нараховувала кожночасно 25-30 чоловік теж такі самі внески. І який ще в додаток виготовив на базі трьох випущених закордоном книжок, свій власний підручник карате, „під екзотичним псевдонімом 'Трукамура Анатоль Базіль'" та „нелегально розмноживши його, продавав примірник за 15 карбованців". Першого (Соколова) „нарсуд Дарницького району засудив до 4 років 6 місяців позбавлення волі", а другого (Каценбогена) до 4 років.

А взагалі із свідчень Поленової виходило б, що під сучасну пору маємо до діла не лише із поширенням певного, атрактивного спорту, але й цілою чорно-ринковою „індустрією"... Не треба сумніватися, очевидно, що попри спортивні мотиви і „дерзновенну модність", мають місце у деяких випадках теж елементи „зроблення гроша" і що не завжди тренери притримуються усіх необхідних приписів щодо здоров'я і фізичної витривалости учнів, Але це в жадному випадку не виправдує ані високих засудів, ані повальної нагінки на контактний карате, ані тим більше судилищ за „приватнопідприємську діяльність". До речі, як пише з неприхованим вдоволенням і простодушністю Поленова, це лише дотепер судили за карате за такою статтею, а від „24 грудня 1981 року Кримінальний кодекс УРСР доповнено статею 224 ч. І „і „згідно з нею порушення установлених правил відкриття секцій спортивного карате, чи набору до них, а також самовільне, без дозволу відповідних органів навчання прийомів карате караються позбавленням волі від двох до п'яти років". Поленова кінчає свої виводи ствердженням, що „закон, як завжди, суворий, але справедливий"... і що найважливіше вже не треба буде нарсудам підтасовувати карате під „приватнопідприємницьку діяльність"...

Але чи справді судять за карате як лише за „приватнопідприємницьку діяльність", чи його „своєрідний містичний дух"? Чи просто з засадничих велінь тоталітарної системи, яка не допускає нічого нею неконтрольованого і не реґляментованого?

На нашу думку, йдеться тут теж про щось більше і упереджено серйозніше. Для параноїчних аналітиків в КҐБ — карате — це перш усього таки засіб зброї чи просто самозахисна зброя, що її можна вживати, без того ще й, щоб її було видно і щоб її треба було ховати й скривати як у випадку звичайної зброї. Ба що більше, це зброя, що її у певних ситуаціях можна вживати не тільки для самозахисту, але й для наступу. В очах КҐБівської номенклятури — перспектива поширення і потенціяльного, хоча б, застосування карате у іншій ніж „спортивній" обстановці — це певний силовий вимір антирежимного потенціялу суспільства, з далекойдучими не стільки, власне, фізичними „спортивними" імплікаціями і наслідками, але, перш усього, психологічно-політичними. І якраз цих останніх так пронизливо-хворобливо боїться і заздалегідь „відчуває" режимна система. Ось чому і судять за карате...

До 40-літнього...

(Продовження зі стор. 2)

котрий віднісся до Владики Мстислава і до справ УАПЦ дуже прихильно і обдарував Владику Мстислава Святим Миром та вніс до синодику наш Єпископат. Теперішній Вселенський Патріярх Дімітрій продовжує зносини з нашим Владикою Ювілятом; Блаженніший Владика Мстислав вважає за доцільне і необхідне бути в найближчому контакті зі всіма східніми патріярхами.

Щодо відношення до інших Християнських Церков, — Католицької, Англіканської, Євангелицької, то наш Владика Ювілят утримує якнайкращі зв'язки. Блаженніший Митрополит відвідав також свого часу і Ватикан, Архиєпископа Кентерберійського та інших зверхників Церков; а з братньою нашою Українською Церквою та її духовенством і вірними, — то завдяки його стараннями ми маємо співпрацю як духовну, так і культурно-освітню та громадську. І це якраз на часі, коли і на Ватиканському Соборі було ухвалено співпрацю та зближення наших братніх Українських Церков.

Створення Церкви Пам'ятника Св. Андрія Первозванного, основоположника нашої святої православної віри на Україні, Цвинтар'я-Пантеону українського на американській землі, Семінарії Св. Софії та нарешті — Українського Дому Культури, Музею-Архіву, Бібліотеки та друкарні в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж., стали надзвичайно голосними подіями у світі, що не абияк завдали удару по пропаґанді Московської патріярхії в ЗСА та зарекомендували перед усім вільним світом без різниці релігії і національностей вагу ідеї і праці нашого дорогого Ювілята Блаженнішого Митрополита Мстислава. У промові під час посвячення Українського Православного Осередку в Бавнд Бруці Владика Ювілят сам висловився, що „ми дійшли до цього лише тому, що Господь поблагословив наші задуми і надхнув до їх здійснення. Церква-пам'ятник — це твір вільного українського духу; Церква-Пам'ятник — це наш скромний вклад до скарбниці духовних вартостей З'єднаних Стейтів Америки".

Пройдуть віки, а Українська Церква-Пам'ятник, здвигнена на молитовний спогад мільйонів замучених ворогом синів і дочок України, стоятиме на американській землі як вікопомний свідок творчого чину Блаженнішого нашого Ювілята Митрополита Мстислава та людей доброї волі.

Провидіння Боже керує Владикою нашим, Блаженнішим Митрополитом Мстиславом, оберігає його та дає йому багато енерґії, ідейности, сил фізичних і духовних, не зважаючи на старший вік, — вести нашу Святу Православну Українську Церкву у непохитній і правдивій православній вірі в Бога, на засадах канонів нашої Церкви, наших національних і релігійних традицій, поділяючи з нами усіма долю і недолю та благаючи Господа про Його безмежні ласки й щедроти для нашої Матері Церкви і нашого многострадального народу.

Ми глибоко оцінюємо архипастирську працю і турботи нашого улюбленого Ювілята, Його Блаженства, за нас і нашу Церкву. Ми молимо у Господа Бога доброго здоров'я і сил для Ювілята у так важкій і преважливій його архипастирській праці та бажаємо щиро Його Блаженству Ювілятові многії і многії літа! Ми просимо ласкаво Його Превосвятительського Благословіння і Молитов.

ІМПРЕЗА РІДНОЇ ШКОЛИ В НЮ ГЕЙВЕНІ

Ню Гейвен, Конн. — В суботу, 15-го травня ц.р., о год. 5-ій по полудні тут в церковній залі при українській католицькій церкві св. Михаїла, 569 Джордж вулиці, відбудеться заходами Української Рідної Школи, святочний бенкет у пошану довголітнім учителям українознавства: Евстахії Матвієнко, д-рові Михайлові Снігуровичеві і д-рові Мирославові Борисюкові. Управа Школи запрошує теперішніх і колишніх учнів, їхні родини і громадянство. Квитки можна набувати у Марійки Луців (203) 488-4830 та членів Управи.

HNIZDOVSKY

WOODCUTS, 1944 - 1975

A Catalogue Rasonne by ABE M. TAHIR, Jr. with a foreword by PETER A. WICK
and an autobiographical essay by JACQUES HNIZDOVSKY.
Price $25.00 hard bound. Postage and handling one dollar.
New Jersey residents add 5% sales tax

SVOBODA BOOKSTORE

30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07303

Комітет „Спадщина"...

(Продовження зі стор. 1)

„Інформаційного Довідника" і зроблять його фахову оцінку". Як також з УНІҐУ повідомлено, що звідти пришлють Комітетові авторитетний матеріял, на якому можна буде базувати докази на виправлення помилок неправильних фактів. І як заявили представники Комітету, — УНІҐУ до його розпорядимости вже вислав кілька томів їхніх видань Українська Вільна Академія Наук (УВАН) також відгукнулася прихильно, обіцявши свою допомогу фаховою порадою та своїми матеріялами. Д-р Ярослав Падох — голова Наукового Товариства ім. Шевченка (НТШ) на лист, що його вислав Комітет до їхньої установи відповів, що він уже звернувся до студентів, щоб їх повідомити, що в бібліотеці НТШ знаходяться до їхньої розпорядимости для цієї справи матеріяли, як також вказав на те, що НТШ має вже виготовлену працю „Мідія Екшен Коалішен Інк." „Коаліція Акції засобів інформації", що її сьогодні треба якнайскоріше поширювати поміж українцями й особами інших національностей.

Д-р Падох теж заявив, що фінансова допомога з боку НТШ — не виключена. Товариство Українських Адвокатів Америки рівнож радо погодилися послужити Комітетові правними порадами.

Якщо йдеться про „Інформаційний Довідник", — заявили — члени Управи, то він повинен дати солідні підстави для Американської Шкільної Ради, щоб вона могла його відповідно прийняти і включити в американські підручники, виправляючи неправдиво подані факти. Цей довідник складатиметься із двох частин. У першій його частині буде а) перегляд шкільних підручників американсько-елементарних середніх та університетських; б) ознайомлення з поданими в цих підручниках помилковими фактами про Україну; в) оформлення нового, правильного джерельного матеріялу.

У другу частину цього довідника входить: а) доповнення більш обширних інформацій вияснениями фальшивих фактів із історії України, праці істориків, педагогів; б) джерела, на яких спираються подані пояснення (автори, твори); в) мапи, географічні карти і пояснення, чому вони повинні знаходитися в американських підручниках. Щодо останньої точки підручника, то до Комітету прийшла заява Української Студентської Громади та українських студентських вищих шкіл, які приобіцяли допомогти в цій ділянці. Вияв цієї допомоги міг би також заключатися в панелях, якщо б організації і установи заохочували студентів брати в них участь, як теж, щоб спонукували їх включитися у загальне русло праці цього Комітету. Ясно, що і батьки могли б спричинитися багато до цієї праці, ввійшовши у запляновану Комітетом акцію, ось навіть тільки деякими важливими засобами, наприклад, щоб правно вони постаралися про приміщення виготовленого Комітетом „Спадщина" довідника на полицях американських бібліотечних шкільних шаф; вони також могли б переглядати шкільні підручники і, знайшовши в них неправдиві інформації про Україну, довести про це видавництвам цих публікацій, при цьому звернувши увагу на це, яку шкоду вони чинять українському народові своїми неперевіреними даними з історії України.

На відхідному члени Управи ще згадали про дуже важливу справу, а саме фінансову допомогу їхньому Комітетові, який не зможе обійтися без підтримки установ, організацій і жертвенних українських громадян. Грошові датки можна висилати на адресу: Mrs. A. Iwasyszyn, 196-22, 44Avenue Flushing, N. Y. 11358.

Хто бажає отримати „Мідія Екшен Коалішен, Інк.", зокрема з цією метою, щоб опісля, зробити з цього видання копії і дальше їх поширювати, може писати на адресу: Media Action Coalition, Inc., P1O Box 134, Whippany, N. J. 07981.

„Тиха вода..."

(Продовження зі стор. 2)

праці Гілярія Зарицького і кольорові фотографії Віри Гривняк.

Цей огляд почато у заголовку нашою народною приповідкою, але що роботу „тихої води" можна лише з перспективи часу помітити — значніші творчі стремління цього гуртка належать, мабуть, майбутньому.

Юрій Соловій

ЗУСТРІЧ КОЛИШНІХ МЕШКАНЦІВ СТРИЙЩИНИ

Ню Йорк, Н.Й. — В неділю, 6-го червня ц.р., о год. 1:30 по полудні в Пластовому Домі при 144 Друга авеню відбудеться товатиська зустріч колишніх мешканців Стрийщині. Під час зустрічі буде багата і цікава мистецька програма і теплий буфет.

КОЛИ ПОДОРОЖУЄТЕ:

- АВТОМ власним або чужим
- АВТОБУСОМ
- ПОЇЗДОМ
- ЛІТАКОМ
- чи КОРАБЛЕМ

всюди і завжди хоронить Вас

акцидентова грамота УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ!

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ДЕРМАТОЛОГ J. BARAL, M.D.
245 East 63rd Street
New York, N.Y.
Tel.: (212) 355-2828
Лікування всіх шкірних і венеричних хвороб, пересадження волосся.
Приймаємо тільки за попереднім домовленням. Говоримо також по-польськи і по-німецьки.
Приймаємо Medicare.

● ДО ВИНАЙМУ ●

До винайму
EFFICIENCY APARTMENTS
„СТАРИЙ САМБІР"
коло Союзівки, близ. дороги ч. 209 — на сезон, або тижнево чи місячно.
ВОЛОДИМИР БУЩАК
(212) 441-3858 або (914) 626-7049

●FUNERAL DIRECTORS●

SINKOWSKY
FUNERAL SERVICE
3585 East Tremont Avenue
BRONX, N.Y. 10465
Tel.: 863-2475
●
191 Avenue "A"
NEW YORK, N.Y. 10009
Тел.: 674-3630
Директор ЙОСИФ СЕНКОВСЬКИЙ
Завідує влаштуванням похоронів в каплицях, положених в кожнім районі міста. Похорони по мінімальних цінах.

ПЕТРО ЯРЕМА
УКР. ПОГРЕБНИК
Займається Похоронами
в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y.
ORegon 4-2568